

A Kúria a dr. Borza János ügyvéd által képviselt felperesnek a dr. Kóródi Balázs ügyvéd által képviselt alperes ellen munkaviszony megszüntetése iránt a Székesfehérvári Munkaügyi Bíróságnál 7.M.783/2009. szám alatt megindított és másodfokon a Fejér Megyei Bíróság 3.Mf.20.555/2011/6. számú ítéletével jogerősen befejezett perében az említett másodfokú határozat ellen a felperes által benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Kúria a Fejér Megyei Bíróság 3.Mf.20.555/2011/6. számú ítéletét hatályában fenntartja.Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek - tizenöt nap alatt - 30.000 (harmincezer) forint és 8.100 (nyolcezer-egyszáz) forint áfa felülvizsgálati eljárási költséget.A felülvizsgálati eljárás során felmerült illetéket az állam viseli.

I n d o k o l á s :

A felperes munkaviszony jogellenes megszüntetésének megállapítása és jogkövetkezményei alkalmazása iránt terjesztett elő keresetet.A Székesfehérvári Munkaügyi Bíróság 7.M.783/2009/24. számú ítéletével megállapította, hogy az alperes jogellenesen szüntette meg a felperes munkaviszonyát. Kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 1.209.652,-Ft-ot, bruttó 4.724.711,-Ft-ot, 2010. december 11. napjától napi bruttó 10.897,-Ft-ot és 2009. november 1. napjától az ítélet jogerőre emelkedéséig havi nettó 19.900,-Ft-ot valamint 90.72,-Ft perköltséget.A megállapított tényállás szerint 2006. november 13-án a felek munkaszerződést kötöttek. A felperes munkaköre műszaki főmunkatárs volt. A 2009. február 2-án kelt munkaszerződés-módosítás szerint a felperes bére havonta 290.000 forint. Az ugyanaznap kötött másik munkaszerződés-módosítás szerint a felek a munkáltató rendes felmondása esetére 6 havi végkielégítést, 6 hónap felmondási időt, 3 hónap felmentési időt kötöttek ki. A felek megállapodtak abban, hogy a felperes rendelkezésére bocsátott gépjármű a felperes munkaköri feladatainak ellátásához biztosított, de a felperes saját céljaira is használhatja. A személygépjármű üzemeltetési költségeit az alperes fizette. A gépjárművet a felperes 50 %-ban magáncéljaira, 50 %-ban munkaköri kötelezettségeinek teljesítésére használta. Az alperes mobiltelefont is biztosított a felperes részére, 2009. augusztusától 12.000 forint összegig fizette a költségeit. A felperes évente bruttó 294.000 forint összegű béren kívüli juttatásra volt jogosult, részére 2009. évre 261.500 forintot fizettek meg. A felperes által használt gépjármű 2009. augusztus 5-én közlekedési baleset során a bal hátulján megsérült, mely balesetben a felperes vétlen volt. A felperes 2009. október 13-án közlekedési balesetet okozott, melynek során a gépjármű jobb eleje sérült. 2009. október 14-én 14.000 forint értékben az összetört jobb első lámpát megvásárolta. A gépjárműhasználatra, az okozott

balesetek bejelentésére az alperesnél nincs szabályzat. A felperes 2009. szeptember 22-én üzemi balesetet szenvedett, 2010. január 31. napjáig táppénzben részesült. A balesettől kezdve a munkaköréhez tartozó feladatait más munkavállalók látták el. Az alperes vezérigazgató-helyettese, T.GY. 2009. október 21-én kelt levelében megkérte a felperest, hogy 2009. október 26-án 11 órakor jelenjen meg az irodájában tartott megbeszélésen. A felperes a levelet 2009. október 30-án vette át. M.T. titkárságvezető 2009. október 26-án reggel 9 órát követően felhívta a felperest, aki közölte, hogy a levelet még nem kapta meg, a megbeszélésen nem jelenik meg balesetére és fájdalmaira hivatkozva. A felperes 2009. október 25-én a V-D futballmérkőzésen a helyszínen szurkolt. Az alperes a 2009. október 26-án kelt rendkívüli felmondással megszüntette a felperes munkaviszonyát. Az indokolás szerint a felperes az alperes tulajdonát képező gépjárművel okozott balesetet, amit az alperesnek mint üzembentartónak nem jelentett be, pedig az együttműködési kötelezettség a táppénz időszaka alatt is terhelte volna, melyet a bejelentés elmulasztásával megszegett. Másrészt a 2009. október 26-án telefonon történt megkeresés során a felperes fájdalmaira és betegségére hivatkozva a munkáltatónál a folyamatban lévő ügyek egyeztetése érdekében nem jelent meg, annak ellenére, hogy előző nap egy sportrendezvényen betegsége a mozgásban nem akadályozta, így ezen nyilatkozata nem valós. Ezen okok miatt az alperes bizalma a felperesben megrendült. A felperes bruttó 302.413 forint átlagkeresetet ért el. A munkaügyi bíróság a bizonyítás eredményeként nem állapította meg azt, hogy a felperes bejelentette a baleset bekövetkeztét. Az együttműködési kötelezettséget lényeges kötelezettségként értékelte, ugyanakkor a kötelezettségszegés súlya és annak következménye alapján azt a perbeli esetben nem találta jelentős mértékűnek. Ennek indokaként megjelölte, hogy a gépjárművet a táppénz alatt is használhatta a felperes, nem volt szabályzat, amely a bejelentésre vonatkozott. Arra csak egyfajta szokás érvényesült, így az sem állapítható meg, hogy lett volna olyan időtartam, amely alatt a munkáltató elvárta volna a gépjárművel kapcsolatos kárbejelentést. Konkrét határidő hiányában mulasztás sem történt. A bíróság tényként állapította meg, hogy a felperes legkésőbb 2009. október 26-án, a rendkívüli felmondást követően a gépjármű visszaszállításakor a balesetről a felettesét tájékoztatta. A felperes önként megkezdte a balesetet követően a gépjárműben keletkezett kár saját költségen történő elhárítására irányuló tevékenységet, mely megfelel az együttműködési kötelezettségnek, és az alperesnél fennálló szokásjognak. Az alperes nevére kért számla kiállítása ellentmond eltitkolási szándékának.

A felperes 2009. szeptember 22-étől kezdve baleseti táppénzben részesült, munkavégzési kötelezettsége nem volt. A táppénz időszaka alatt is terhelte az együttműködési kötelezettség. Az alperes lépte túl a munkaviszonyból származó, őt megillető, és ezzel együtt a felperest terhelő kötelezettségeket és jogokat akkor, amikor a

keresőképtelen állapotban lévő munkavállalóját a munkáltatónál személyes megjelenésre szólította fel. Önmagában az a tény, hogy a felperes ezen felhívásnak nem tett eleget, nem jelenti az együttműködési kötelezettség megszegését, figyelemmel arra, hogy nincs megjelenési kötelezettsége. A felperes a megjelenésre felkérő levelet a határidő lejártát követően vette át, ezen túlmenően csak egy alkalommal tett kísérletet az alperes a kapcsolatfelvételre. A felperes nem tudhatott arról, hogy a munkáltatója vele egyeztetni kíván. A felperes számára nem derült ki az alperes által remélt információ tartalma, illetve nem lehetett az egyeztetés körére vonatkozóan információt levonni. A felperesnek nem volt lehetősége az információ önkéntes megadására. A bíróság nem fogadta el azon alperesi előadást, hogy a megjelenés okai tekintetében a felperes nem a valóságnak megfelelően nyilatkozott M.T.-nek. Egyes tanúk a felperes fekvőbetegségére, illetve mozgásképtelenségére hivatkoztak, ezt más tanúk a perben nem támasztották alá, a közlés ilyen tartalmát a felperes kifejezetten vitatta, és ezt sem M.T. vallomása, sem az általa készített e-mail nem támasztotta alá. Az alperes bizonyítást nem ajánlott fel arra, hogy a felperesnek 2009. október 26-án reggel voltak-e fájdalmai. A bizonyítatlanság következményeit az alperes viseli. A betegség fennállt, ezt a táppénz ténye alátámasztja, a mozgásképtelenségre irányuló alperesi hivatkozás nem volt bizonyítva. A munkaügyi bíróság az összecszerűség körében tett semmisségi kifogást nem találta megalapozottnak. A 2009. évi CXII. törvény alkalmazására nincs lehetőség, mivel az a szerződés-módosítást követően lépett hatályba, és az azt követően megkötött vagy javadalmazás tekintetében módosított szerződésekre alkalmazandó. Nem ütközik jó erkölcsbe a szerződés, mely a meghallgatott F.Z. tanú vallomásából is megállapítható. A felperes fellebbezése folytán eljáró Fejér Megyei Bíróság 3.Mf.20.555/2011/6. számú ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatta és a keresetet elutasította. Megítélése szerint az elsőfokú bíróságnak azt kellett vizsgálnia, hogy a rendkívüli felmondásban megjelöltek megtörténtek-e, és azok oly mértékben sértették-e az alperes jogos érdekeit, hogy indokoltan alakult ki a bizalomvesztés. Ebből okszerűen vont-e le olyan következtetést, hogy részére a munkaviszony fenntartása lehetetlen. Helyesen telepítette az elsőfokú bíróság a bizonyítási terhet a felperesre a balesetek bejelentésével összefüggésben a nemleges bizonyítás lehetetlensége miatt. A másodfokú bíróság nem látott lehetőséget az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás módosítására. A felperes által tett nyilatkozatok ellentmondásai folytán a felperes szavahihetősége kétséggé vált. Hiányolta F.H. és M.I. tanúkenti bejelentését, az ezek elmulasztására adott felperesi magyarázatot életszerűtlennek találta. P.G. tanú vallomását a felperes által előadottaktól eltérőnek, és önmagában ellentmondásosnak értékelte. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság tévedett, amikor a rendkívüli felmondásban szereplő második okot nem találta bizonyítottnak.

Elsősorban az volt a tisztázandó kérdés, hogy a felperes mit mondott a telefonba: azért nem tud bemenni, mert járóképtelen, rosszul érzi magát, vagy azért, mert nem kapta meg a levelet. Az e-mail szerint mindkét kijelentés elhangzott, de ezek közül az alperes csak a betegsége való, szerinte nyilvánvalóan alaptalan hivatkozást tartotta elfogadhatatlannak, ezt tekintette a rendkívüli felmondás okának. Az elsőfokú bíróságnak elemeznie kellett volna a felperes személyes nyilatkozatait. A felperes által elmondottakból és az e-mail tartalmából kétséget kizáróan megállapítható, hogy a felperes elsődlegesen a betegségére, fájdalmaira, ágyhoz kötöttséghez hivatkozva tagadta meg az igazgató kérésének teljesítését. Emellett elhanyagolható a levél kézbesítésének, a megbeszélés célja ismeretének hiánya. Megállapítható, hogy a felperes a mögöttes és valóságos indítékait elhallgatva, az egészségi állapotára vonatkozóan hamis információt küldött a munkáltatói jogok gyakorlójának. Nem volt kizárt, hogy a felperes nem érezte magát jól a telefonbeszélgetéskor, de az ezzel kapcsolatos bizonyítást ő akadályozta meg, amikor nem járult hozzá az orvosi iratok beszerzéséhez. Ezen túlmenően több peradat is cáfolja a járóképtelenségét. A felperes előadása szerint hetente háromszor járt cégautóval rehabilitációs kezelésekre. Tény, hogy magáncéllal annyit autózott beteg létére, mintha dolgozott volna. Az adott nap előtt futballmeccsen szórakozott a barátaival. Mindezek azt mutatják, hogy a felperes elmulasztotta a koccanásos baleset bejelentését, és a pillanatnyi egészségi állapotával kapcsolatban meg akarta tévesztetni az alperest. A passzív állományban lévő munkavállalótól is elvárható, hogy a munkáltató méltányolható érdekeit és igényeit szem előtt tartva úgy járjon el, ahogy az adott helyzetben általában szokásos. Függetlenül attól, hogy van-e szabályzat a cégautó sérülésének bejelentésére vagy nincs, a céget haladéktalanul értesíteni kell. Elvárható továbbá, hogy érdeklődést tanúsítson egy rendkívüli behívás iránt, és ne nyilatkozzon valótlanul. Mindezen felperesi magatartások egységesen, folyamatában szemlélve alkalmasak a bizalmatlanság kialakulására, és rendkívüli felmondást vonhatnak maguk után. A jogerős ítélettel szemben a felperes élt felülvizsgálati kérelemmel. Elsődlegesen kérte a jogerős ítélet megváltoztatását összhangban az elsőfokú bíróság ítéletével, másodlagosan annak hatályon kívül helyezését az ügy érdemére kiható eljárásjogi szabálysértések miatt. Kifogásolta, hogy a másodfokú bíróság P.G. tanú meghallgatásának elutasítását nem indokolta meg. Fejes Henrietta meghallgatásának mellőzésével összefüggésben a másodfokú bírósági megállapításokat feltételezésen alapulónak tartotta, amely a felperessel szemben negatív előítéletet mutat. Álláspontja szerint a másodfokú bíróság helytelenül következtetett arra, hogy megállapítható olyan magatartás, amely a rendkívüli felmondást megalapozza. Tévedett a másodfokú bíróság, amikor a felperes terhére értékelte az érdeklődés tanúsításának hiányát, és amikor az eljárását együttműködési kötelezettséget sértőnek

minősítette. Tény ugyanakkor, hogy a baleset bejelentésének ideje, módja nem volt szabályozva, a felperesnek nem volt megjelenési kötelezettsége a táppénz időszaka alatt. Az alperes hallgatólágon jóváhagyta a felperes táppénz alatti gépjárműhasználatát. Amennyiben a felperes terhére lehet értékelni a bejelentés elmaradását, az nem olyan súlyú szabályszegés, amely a rendkívüli felmondást megalapozta. Érvelése szerint a másodfokú bíróság figyelmen kívül hagyta, hogy a felperesnek nem volt megjelenési kötelezettsége. A felperes nem állította, hogy járóképtelen volt, az alperesnek nem volt joga arra, hogy a felperest berendelje. A felperesnek nem volt ideje és módja sem tudakozódni a behívás oka felől. A felperes nem szegett meg semmilyen kötelezettséget, amennyiben a másodfokú tényállás irányadó, akkor sincs olyan súlyos kötelezettségszegésről szó, amely rendkívüli felmondást megalapozhatna. A felperesnek nem volt megjelenési kötelezettsége, így nincs jelentősége, hogy távolmaradását mivel mentette ki. A felperes eljárásjogi szabálysértésekre is hivatkozott. Álláspontja szerint tévesen telepítette rá a bíróság a baleset bejelentésével kapcsolatban a bizonyítási terhet. Ez az egyik felmondási ok, ezért az Mt. 89. § (2) bekezdése alapján az alperesnek kellett volna bizonyítania azt, hogy nem tett eleget a bejelentési kötelezettségének. A bíróságok kiemelt jelentőséget tulajdonítottak a vezérigazgató és a vezérigazgató-helyettesi vallomásoknak. Nem értékelték kellően azt, hogy ezen személyektől nem várható elfogulatlan vallomás. A bíróságok nem oktatták ki a peres feleket arról, hogy ki tartozik bizonyítani, hogy a felperes 2009. október 26-án milyen állapotban lehetett. Hivatkozott továbbá a Pp. 206. § (1) bekezdésére. A másodfokú bíróság kirívóan okszerűtlenül, iratellenesen értékelte a bizonyítékokat, amelyből helytelen következtetésre jutott. A másodfokú bíróság nem tulajdonított jelentőséget W.D. tanú vallomásának, amely szerint a felperes és F.H. jó baráti kapcsolatban voltak egymással. Ez alátámasztja a felperes előadását a tájékoztatásról, kölcsönről és a főkönyvelő kíméletéről.

A 2009. október 26-ára szóló behívás nem teljesítése körében az alperes azt sérelmezte, hogy a felperes hamis okokkal, fájdalomra hivatkozva mentette ki magát a munkáltatónál való megjelenés alól. A bizonyítás erre szűkült, tévesen. A főkérdés az, hogy az alperesnek volt-e joga arra, hogy a táppénzen lévő felperest behívja személyes egyeztetésre. T.GY. vallomásában hangsúlyozta, hogy a kért információkat csak személyesen tudta volna a felperestől megkapni, ehhez képest F.CS. azt vallotta, hogy telefonon is megfelelő lett volna az információk beszerzése. Mindketten sürgősnek és kiemelten fontosnak tartották az ügyet, amelyben a felperestől információt vártak. A per alatt többször kérdés volt, hogy milyen információt várnak a felperestől, erre azonban érdemi válasz nem érkezett. Sürgős ügyben a felperes készséggel állt volna a rendelkezésre, azonban az alperes hamar letett az információszerzésről. Közömbös, hogy a felperes a

telefonbeszélgetés alkalmával hogyan mentette ki saját magát. A felperesnek nem kellett megjelennie, a munkáltató leveléről nem értesült, valóban voltak fájdalmai, és ezek miatt nem jelent meg. Az alperes a felülvizsgálati ellenkérelmében kérte a jogerős ítélet hatályában fenntartását. Álláspontja szerint a felülvizsgálati kérelem tartalmilag a bizonyítékok értékelésével kapcsolatos, azonban nem állapítható meg jogszabálysértés, ha a felülvizsgálati kérelem a bizonyítékok okszerű mérlegelését támadja. A felperesi magatartások azon túlmenően, hogy sértették az együttműködési kötelezettséget, lehetetlenné tették a munkaviszony további fenntartását, ugyanis a továbbiakban már nem lehetett volna bizalommal fordulni a felpereshez.

Az orvosi iratok csatolásával összefüggésben előadta, hogy egy bírósági végzés egyértelmű kötelezettséget fogalmaz meg, mely jelen esetben is megtörtént. Az alperesi jogi képviselő kifejtette ennek szükségességét. A felperes döntött úgy, hogy nem kívánja csatolni az iratokat. Nem az a döntő, hogy a keresőképtelensége alatt nem jelent meg, ezért felelőssé tehető-e, hanem az a hozzáállás, motiváció és magatartás, melyet a felperes ezzel kapcsolatban mutatott. A Kúria a felülvizsgálati kérelmet a Pp. 274. §-ának (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

A felülvizsgálati kérelem nem alapos.

A Pp. 275. § (2) bekezdés alapján a Kúria a jogerős határozatot csak a felülvizsgálati kérelem és a csatlakozó felülvizsgálati kérelem keretei között vizsgálhatja felül. A felperes a felülvizsgálati kérelmében hivatkozott arra, hogy indítványozta P.G. tanú ismételt meghallgatását, azonban az nem tűnik ki a határozatból, hogy a másodfokú bíróság ezt mivel utasította el. Az elsőfokú bíróság P.G.-t részletesen meghallgatta, a felek kérdéseket intézhettek hozzá. A másodfokú eljárás során ugyanezen tanú meghallgatását a bíróság mellőzte. Az a körülmény, hogy ennek indokát külön nem adta az ítéletben, figyelemmel arra, hogy a tanút az igazmondási kötelezettségére történt figyelmeztetés után az elsőfokú eljárásban részletesen meghallgatták, nem olyan súlyú szabálysértés, amely a másodfokú határozatra érdemben kihatással lenne. A felperes hivatkozott arra, hogy a rendkívüli felmondásban meghatározott indok valóságát és okszerűségét az alperesnek kellett volna bizonyítania. A bíróságok ebben a körben nem helyesen állapították meg a bizonyítási terhet. A rendkívüli felmondásban indokként rögzítésre került, hogy a felperes az üzembentartónak nem jelentette be a közlekedési balesetet. A bizonyítási teher szabályai - azaz, hogy a konkrét ügyben melyik félnek mit kell bizonyítania, a sikertelen bizonyítás következménye melyik fél terhére esik - az ügyben alkalmazandó anyagi jogszabályból és az eset összes körülményeiből állapítható meg. A per során lefolytatott bizonyítási eljárás során megállapítható volt, hogy a munkáltatónak nem volt tudomása arról, hogy a felperes a bejelentési kötelezettségének eleget tett. Valamennyi érintett ezt adta elő. Ezzel szemben a felperesnek kellett bizonyítania, hogy a

bejelentési kötelezettségét teljesítette. A bíróságok tehát jogszabálysértés nélkül állapították meg a bizonyítási terhet. A bejelentési kötelezettség elmulasztásával összefüggésben P.G. tanú vallomása volt értékelendő. A tanúvallomás alapján azt, hogy a 2009. október 13-ai balesetet a felperes bejelentette, nem lehetett megállapítani. A tanú többféleképpen adta elő a történeteket, vallomása végén pedig olyan egyértelmű nyilatkozatot tett, amely szerint a táppénzes időszak alatt a felperessel nem beszélt balesetről. W.D. előadása nem támasztotta alá a felperes állítását, abból nem volt megállapítható, hogy F.H. melyik balesetről tudott, a felperes a rendkívüli felmondásban megjelölt balesetet a részére jelezte-e. Az a körülmény, hogy a felperes nem kérte F.H. és M.I. meghallgatását, nem eredményez - bármilyen oknál fogva is került arra sor - a felperes számára kedvező bizonyítékértékelést. Mindezek alapján nem állapítható meg, hogy a másodfokú bíróság logikátlanul, kirívóan okszerűtlenül értékelte volna a rendelkezésre álló bizonyítékokat. Azokból a bejelentés megtörténtét nem lehetett megállapítani (Pp. 206. §). Kifogásolta a felperes, hogy a bizonyításra szoruló tényekről - a 2009. október 26-ai egészségi állapotáról - a bíróság nem tájékoztatta. Az alperes jogi képviselője a jegyzőkönyv 7. oldal utolsó bekezdésében szükségesnek tartotta az orvosi iratok csatolását annak megállapítása érdekében, hogy a felperes olyan állapotban volt-e, amely a nyilatkozatát indokolta. A bíróság felhívta a felperest az orvosi iratok csatolására. A felperes ezen iratok benyújtását megtagadta. Nyilvánvaló volt valamennyi fél számára, hogy az iratok beszerzése annak igazolása céljából szükséges, hogy a felperes a 2009. október 26-ai telefonbeszélgetés alkalmával milyen egészségi állapotban volt. Az iratok ennek a bizonyítását szolgálták volna. Ezt a felperes akadályozta meg a bíróság felhívásának teljesítését megtagadó nyilatkozatával, amivel olyan helyzetet teremtett, hogy a bizonyítás lefolytatására ebben a körben nem volt lehetőség. Mindezen túlmenően a felperes azzal a nyilatkozatával, hogy ténylegesen amiatt nem akart bemenni a munkahelyére, mert attól tartott, hogy ezzel a táppénzes állománya megszűnik és utat enged a rendes felmondással való munkaviszony megszüntetésnek, saját azon előadását cáfolta meg, mely szerint az egészségi állapota miatt maradt volna otthon. A per második szakaszában úgy nyilatkozott, hogy ténylegesen nem is hivatkozott az egészségi állapotára, annak okaként, hogy nem megy be a munkahelyére. Mindezen felperesi nyilatkozatokból arra lehetett következtetni, hogy valójában nem az egészségi állapota miatt tagadta meg a munkáltató kérését. A fentiek alapján nem követett el szabálysértést az eljáró bíróság, amikor a 2009. október 26-ai egészségi állapot fennálltával összefüggésben bizonyítási terhet nem állapított meg. A felperesi nyilatkozatokból következően elég volt annak bizonyítása, hogy felperes 2009. október 26-án arra hivatkozott, hogy az egészségi állapota miatt nem jelenik meg a munkahelyén. A felperes álláspontja szerint a munkáltatónál való személyes megjelenés a táppénz alatt nem volt

kötelezettsége. A rendkívüli felmondásból megállapíthatóan nem amiatt szüntette meg a munkáltató a felperes munkaviszonyát, mert nem jelent meg a munkahelyén, hanem azért, mert olyan indokkal mentette ki magát, amely nem felelt meg a valóságnak. A felperes által a keresetlevélben előadottakból, M.T. tanú vallomásából és a személyes előadásából egyértelműen megállapítható, hogy amiatt tagadta meg a munkáltatónál való megjelenést, mert állítása szerint az egészségi állapota azt nem tette lehetővé. A bíróságok ebben a körben sem értékelték logikátlanul, kirívóan okszerűtlenül a rendelkezésre álló bizonyítékokat, így jogszabálysértést nem követtek el. [Pp. 206.§ (1) bekezdés, 221.§ (1) bekezdés, BH.2001.197., BH.2002.29.] A felperes nyilatkozataira tekintettel a rendkívüli felmondás valóságát a munkáltató ezzel bizonyította. A felperes arra hivatkozott, hogy egészségi állapota miatt nem be a munkáltatójához, de ténylegesen nem ezen indok volt a távolmaradás oka, hanem az általa a per során megjelölt egyéb körülmények. Amennyiben a munkavállaló által használt, de a munkáltató tulajdonát képező gépjármű balesetet szenved, ezt a lehető leghamarabb be kell jelenteni a munkáltatónak. Ez független attól, hogy erre szabályzat kifejezetten vonatkozik-e és előírja-e ezen kötelezettség teljesítését, annak határidejét. A felperes esetében nem állapítható meg, hogy a bejelentési kötelezettségének eleget tett. Ezzel az együttműködési kötelezettségét megszegte, amely a keresőképtelen állomány alatt is fennáll (BH.1999.573.). Annak érdemben nincs jelentősége, hogy használta-e a gépjárművet a táppénz időszaka alatt. Arra lehetősége volt, azonban erre való hivatkozást a rendkívüli felmondás sem tartalmaz. A felperes együttműködési kötelezettségének nem tett eleget, amikor a bejelentési kötelezettségét nem teljesítette, továbbá egészségi állapotára hivatkozva nem jelent meg a munkáltatónál, ugyanakkor a munkáltató által tudottan nem ez volt a valós oka - hiszen az előző napon sportrendezvényen vett részt. Ezen magatartások együttesen okozhattak a munkáltatóban olyan mértékű bizalomvesztést, amelynek következtében a munkaviszony fenntartása már nem volt elvárható, rendkívüli felmondást alkalmazhatott az adott esetben. A másodfokú bíróság nem értelmezte jogszabálysértően a rendkívüli felmondásra vonatkozó jogszabályi rendelkezéseket (Mt. 96. §).

A fentiekre tekintettel a Kúria a jogerős ítéletet a Pp. 275. § (3) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

A felperes köteles a felülvizsgálati eljárás során felmerült felülvizsgálati költséget az alperesnek megtéríteni, amely az ügyvédi munkadíjból áll áfa figyelembe vételével [Pp. 78. § (1) bekezdés].

A felperest megillető költségkedvezmény folytán a felülvizsgálati eljárás során felmerült illetéket az állam viseli. [6/1986. (VI.26) IM rendelet 13.§ (1) bekezdés, 14.§.]

Budapest, 2012. szeptember 26.

Dr. Tallián Blanka s.k. a tanács elnöke, Dr. Fuhrmann Gábor s.k.

előadó bíró, Dr. Mészárosné dr. Szabó Zsuzsanna s.k. bíró
A kiadmány hiteléül: Nné tisztviselő